

ทักษะการดูแลสุขภาพด้านอนามัยเจริญพันธุ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย มลนิธิวัดสระแก้ว จังหวัดอ่างทอง จากการจัดโครงการบูรณาการ บริการวิชาการกับการเรียนการสอนการพยาบาลสู่ติศาตร์ วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก

Skill of Reproductive Self Care among High school students at Wat Sakeaw
Association Angthong Province from Academics Services Integration
Project of Obstetric Nursing Royal Thai Army Nursing College

บทความวิจัย

หทัยรัตน์ ขาวเอี่ยม* กัลยา ไผ่เกาะ** ขวัญเรือน ด่วนดี***

Hatairat Kaoaiem, BSN., M.S., Ph.D.*

Kalaya Paikoh, BSN., M.S.N., Ed.D.**

Kwanruan Duandee, BSN., M.S.N.***

บทคัดย่อ

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเปลี่ยนแปลง และมีความอยากรู้อยากเห็น การจัดโครงการบูรณาการบริการวิชาการกับการเรียนการสอนมีประโยชน์อย่างสูงสุดที่นักเรียนพยาบาลได้นำความรู้ที่ได้ในชั้นเรียนประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบความต้องการและทักษะในการดูแลสุขภาพทางเพศของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มูลนิธิวัดสระแก้ว จังหวัดอ่างทอง โดยการสนทนาเชิงลึกและสนทนากลุ่ม จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 13 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มูลนิธิวัดสระแก้วที่เข้าร่วมโครงการ ชาย 45 คน และหญิง 54 คน พบว่ามีความต้องการให้จัดโครงการและเห็นประโยชน์อันพึงได้รับ ส่วนนักเรียนส่วนใหญ่มีทักษะในการดูแลตนเองด้านเพศเป็นอย่างดี

คำสำคัญ : บริการวิชาการ, บูรณาการ, สุขภาพทางเพศ

Abstract

Teenager is the stage of change and most curious. The integration between Academics Services and study in the classroom are most useful for nursing students to apply the knowledge into the real situation. The study aim to find the need of high school students at Wat Sakeaw Association Angthong Province by using in depth interview and focused group discussion from 13 key informants and 99 students participated the project. Most of participants need the project and recognized that the most useful. Most of students had good skill in Reproductive Self Care.

Keywords: Academics Services Integration Sexual Health

Corresponding Author: *อาจารย์พยาบาล ภาควิชาการพยาบาลสูติศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก E-mail: hkaoaiem@hotmail.com

**นักวิชาการทางการพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก

***อาจารย์หัวหน้าภาควิชาการพยาบาลสูติศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการสำรวจของสถาบันประชากรและสังคม ร่วมกับสำนักกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ ด้านพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในประเทศไทยพบว่า อายุเฉลี่ยของวัยรุ่นที่เริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคืออายุ 16 ปี (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2554) สะท้อนให้เห็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์มีมากขึ้น ซึ่งเป็นการมีเพศสัมพันธ์แบบขาดความรับผิดชอบ (sex without responsibilities) โดยมีปัจจัยกระตุ้นหลายประการ เช่นการเข้าสู่วัยรุ่นที่เร็วขึ้น การกระตุ้นโดยสื่อที่ไม่เหมาะสม และการให้ความรู้ทางเพศศึกษาที่ล่าช้า โดยอายุเฉลี่ยที่เริ่มให้ความรู้ด้านเพศศึกษา ประมาณ 14 ปี ในขณะที่วัยรุ่นส่วนใหญ่ได้ข้อมูลจากเพื่อน และสื่ออินเทอร์เน็ต ร้อยละ 60 (โพสดีทุเคย์, 2550) นอกจากนี้วัยรุ่นส่วนมากมักขาดทักษะในการป้องกันตนเอง เช่น การปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ จากการศึกษาพบว่ามีการใช้ถุงยางอนามัย เพียงร้อยละ 20 และมีเยาวชนร้อยละ 65 ไม่ทราบถึงการคุมกำเนิด (เอแบคโพล, 2553) ทำให้เกิดปัญหาสังคมจากพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การติดเชื้อเอชไอวีพบว่ามีมากกว่าร้อยละ 50 เป็นการติดเชื้อรายใหม่ในกลุ่มวัยรุ่นอายุ 15 - 24 ปี (สำนักอนามัยกรุงเทพฯ, 2553) โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมถึงการตั้งครรภ์ตั้งแต่อายุน้อย มีอัตราเฉลี่ยของการคลอดบุตรในมารดาที่อายุต่ำกว่า 20 ปีร้อยละ 13.55 ซึ่งสูงเป็นอันดับสองของโลกและเป็นอันดับหนึ่งของทวีปเอเชีย คือ (พิมพ์ไทย, 2554) ในปี พ.ศ. 2554 พบว่ามีจำนวน การตั้งครรภ์ในกลุ่มวัยรุ่นเท่ากับ 100,000 คน หรือ 1 ใน 7 ของจำนวนทารกที่เกิดใหม่ทั้งหมด และกลุ่มวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ จะมีการแท้งบุตรทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจอยู่ที่ประมาณ 100,000 คนต่อปี ซึ่งมีอัตราเท่ากับการคลอด (กรุงเทพฯธุรกิจ, 2554) จากการรวบรวมรายงานและเอกสารทางวิชาการ พบว่าวัยรุ่นได้ข้อมูลด้านบริการด้านสุขภาวะทางเพศจากอินเทอร์เน็ตและเพื่อนเป็นส่วนมาก อิทธิพลที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรคือ สถานภาพของบิดามารดา กิจกรรมยามว่าง การไม่เห็นคุณค่าในตนเอง ต้องการการยอมรับจากเพื่อน รายได้ไม่เพียงพอ แนวคิดการเกิดพฤติกรรมทางเพศพบว่าปัจจัยทางสังคมซึ่งเปรียบเทียบเสมือนตัวกระตุ้นภายนอก คือ สภาพแวดล้อม เช่นรูปแบบการเลี้ยงดูสัมพันธ์ภาพในครอบครัว การอบรมสั่งสอน และสภาพแวดล้อมล้วนมีผลต่อพฤติกรรม (กุลวดี เถนว่อง, 2551)

การเรียนการสอนที่เป็นแบบการสื่อสารทางเดียว โดยครูเป็นศูนย์กลางซึ่งไม่ดึงดูดให้นักเรียนอยากมีส่วนร่วมใน

ชั้นเรียน ผลคือนักเรียนจะไม่ได้รับการสอนให้สามารถคิดและพูดในประเด็นหรือหัวข้อทางเพศที่เกิดขึ้นจริงกับพวกเขา เพราะความกลัวที่จะถูกมองหรือตกเป็นเป้าสายตาของเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ท้ายที่สุดการไม่เปิดใจและไม่เปิดเผยแบบตรงไปตรงมาจะนำไปสู่การขาดความเข้าใจในประเด็นที่ควรหรือเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย การได้รับความรู้ที่ผิด ๆ การเรียนการสอนที่ไม่ถูกต้องทำให้หลาย ๆ คนไม่เข้าใจขาดความรู้ในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้อง พบว่ามีวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน (องค์การแพธ, 2553)

ปัจจุบัน การเรียนการสอนแบบบูรณาการ เป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในวงการการศึกษา เพราะเป็นการนำศาสตร์หรือความรู้วิชาต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันนำมาผสมผสานให้กลมกลืนเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด การบูรณาการงานบริการวิชาการกับการเรียนการสอนเป็นการนำความรู้และความเข้าใจระหว่างสิ่งที่เรียนกับชีวิตจริงทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดและเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย มีวิจารณ์ญาณในการคิดแก้ปัญหา อีกทั้งมีความรู้และความเข้าใจในลักษณะองค์รวม อีกทั้งมูลนิธิวัดสระแก้ว จังหวัดอ่างทอง จัดตั้งขึ้นเพื่อสงเคราะห์เด็กกำพร้าและยากจนให้ได้รับความรักความอบอุ่นและกำลังใจ ขาดเสียสิ่งที่ขาดหาย มีอาหาร ที่หลับนอน เสื้อผ้าและยารักษาโรคตามองค์ประกอบปัจจัย 4 ที่สำคัญยิ่งคือเด็ก ๆ ทุกคนได้เข้าโรงเรียนเพื่อเรียนหนังสือ ซึ่งเด็กส่วนใหญ่จะเป็นชนพื้นเผ่าและมาจากครอบครัวที่ยากจน จากปัญหาดังกล่าวซึ่งอาจลดลงหรือได้รับการแก้ไขหากทราบถึงพื้นฐาน ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย ทัศนคติ และการปฏิบัติตนในด้านการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการให้เกิดการให้ความรู้ ความเข้าใจและบริการทางด้านสุขภาวะทางเพศเหมาะสมและตรงต่อความต้องการของวัยรุ่น อีกทั้งช่วยลดและป้องกันปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์ และการทำแท้งที่ไม่ปลอดภัยอีกทางหนึ่ง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะในการดูแลตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มูลนิธิวัดสระแก้ว
2. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มูลนิธิวัดสระแก้วมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม

ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษา ได้แก่ พระภิกษุ ผู้บริหาร ครู นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนมูลนิธิตศระแก้วกลุ่มตัวอย่างเป็นพระภิกษุ ผู้บริหาร ครู จำนวน 13 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนมูลนิธิตศระแก้ว ที่เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 99 คน

การพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษานี้ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย สมาคมด้านภัยเอดส์และพัฒนาคุณภาพชีวิต เลขที่ ET11/2014 ในการดำเนินการวิจัยและการนำเสนอผลการวิจัย สำหรับการสนทนากลุ่มจำนวน 6 กลุ่ม นอกจากนี้เพิ่มเติมในโครงการนี้ประกอบด้วย พระภิกษุผู้ดูแลโครงการ มูลนิธิตศระแก้ว ผู้บริหารโรงเรียน และครู การเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ใช้การสุ่มแบบเจาะจงเพื่อสนทนากลุ่มและสัมภาษณ์ เจาะลึก และสนทนาอย่างไม่เป็นทางการ จำนวน 13 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบสัมภาษณ์ที่คณะผู้วิจัยพัฒนามาจาก การสนทนาอย่างไม่เป็นทางการ การสัมภาษณ์เจาะลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยข้อมูล ส่วนบุคคล ลักษณะความเป็นอยู่ และ ความเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม
2. แนวคำถามในการสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่ม มีประเด็นหลักประกอบด้วยทักษะในการดูแลตนเองด้านเพศที่เหมาะสม

การรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ดังนี้

- 1) การสนทนาแบบไม่มีโครงสร้าง (unstructured discussion) กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key informants) พระภิกษุ ผู้บริหารมูลนิธิตศระแก้วและ/หรือครู ผู้ดูแล และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดูแลนักเรียน 13 คน
- 2) การสนทนากลุ่ม (focused group) การสนทนากลุ่มกับกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 2 ครั้ง ครั้งละ 7 - 10 คนรวม 60 คน โดยแยกกลุ่มชายและหญิง

ในประเด็นเกี่ยวกับทักษะในการดูแลตนเองด้านเพศที่เหมาะสม โดยมีการสร้างสถานการณ์ให้กลุ่มตัดสินใจ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่มจะบันทึกลงในแบบบันทึก แล้วนำมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ได้แก่ อ่านและทำความเข้าใจข้อความ ถ้อยคำต่าง ๆ ในบันทึก จับประเด็นสำคัญตั้งเป็นดัชนี แล้วจัดระบบ ให้รหัส จัดหมวดหมู่ จำแนกประเภทตีความ ตรวจสอบความหมาย และสร้างข้อสรุปจากดัชนีหมวดหมู่ และความหมายทั้งหมด

ผลการศึกษา

ผลการศึกษาจากการสัมภาษณ์เจาะลึกและการสนทนากลุ่ม

1) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งประกอบด้วย พระภิกษุ จำนวน 5 รูป (ร้อยละ 41.67) อายุเฉลี่ย 40.7 ปี (S.D.=8.5) มีความรู้ทางการศึกษาโดยเฉลี่ยระดับ สำเร็จมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป ผู้บริหาร 3 คน (ร้อยละ 23.07) อายุเฉลี่ย 54.2 ปี (S.D.=6.8) มีความรู้ทางการศึกษาโดยเฉลี่ยระดับ ปริญญาตรี และครู จำนวน 5 คน (ร้อยละ 41.67) อายุเฉลี่ย 49.8 ปี (S.D.=7.2) มีความรู้ทางการศึกษาโดยเฉลี่ยระดับ ปริญญาตรี จากการสนทนากลุ่มพบว่าร้อยละ 100 เห็นด้วยกับการจัดให้มีโครงการในลักษณะบูรณาการ โดยมีนักเรียนพยาบาลเป็นผู้ดำเนินกิจกรรม เพราะเกิดประโยชน์สูงสุด เนื่องจากเป็นวัยซึ่งใกล้เคียงกัน

“เด็ก ๆ น่าจะรู้สึกกล้าแสดงออกและพูดมากกว่าที่จะมีครู หรือ ผู้ใหญ่ไปสอน”

“เรื่องทางเพศ เป็นเรื่องที่พูดยาก โดยเฉพาะในสถานที่นี้ มีโครงการและกิจกรรมแบบนี้ ทางวัดก็สบายใจ”

“เด็กจะเริ่มมีปัญหา โดยเฉพาะเมื่อกลับไปบ้าน บางทีก็ไม่กลับมาเลย เพราะในหมู่บ้านอายุนานี้ก็มีครอบครัวกันแล้ว ถ้าเราสอนเขา เขาจะรู้ว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ และสามารถดูแลตนเองได้”

“รู้สึกดีใจ โดยเฉพาะเมื่อน้อง ๆ พยาบาลมาทำกิจกรรม เหมือนกับเขาเชื่อว่าพี่ ๆ มีความรู้ด้านนี้”

“ปัญหาเรื้อรัง ไม่มีใครกล้าพูดคุย กับเด็ก มีแต่ครูประจำหอดูแล กลับไปบ้านเขาก็ต้องมีแฟน ดีที่สอนให้รู้จักดูแลตนเอง”

2) จากการสนทนากลุ่ม (focused group) การสนทนา กลุ่มกับกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 2 ครั้ง โดยแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 7 - 10 คน กลุ่มชายและหญิง เป็นผู้ชาย 10 กลุ่ม และผู้หญิง 10 กลุ่ม รวมทั้งสิ้น 99 คนแยก ในประเด็นเกี่ยวกับทักษะในการดูแลตนเองด้านเพศที่เหมาะสม มีประเด็นสำคัญพอสรุปได้ดังนี้

กลุ่มนักเรียนชาย

- ในสถานการณ์ที่มีงานเลี้ยง ดื่มเหล้า มีรุ่นพี่ชักชวนไปเที่ยวต่อในสถานชายบริการ เกือบทั้งหมด ตอบว่าไม่ไปโดยส่วนใหญ่จะอ้างเหตุผล ว่าไม่สะดวก ติดธุระ และมีเรียนหนังสือ “ไม่ไป แต่พยายามหาเหตุผล เพื่อไม่ให้เสียหน้าใจ เช่น ดึกแล้ว พรุ่งนี้มีสอบ”

“เมาแล้วครับ ไปไม่ได้ ไว้วันหลัง”

“ไม่มียุ่งยาก เมาแล้วด้วยพี่ กลัวติดเอดส์”

และมี 5 คน (ร้อยละ 11.11) ที่ตอบว่าไป

“ไปครับพี่ ผมอยากมีประสบการณ์”

“มียุ่งยากอนามัยครับ ไม่กลัว ไปแน่นอน”

- หากมีเพื่อนรุ่นพี่หญิงที่เมาไม่ได้สติในงานเลี้ยง กลุ่มนักเรียนชายส่วนใหญ่ จะพากลับบ้าน หรือรอให้เพื่อนหญิงสร้างเมาก่อนค่อยไปส่ง

“โทรไปบอกเพื่อนผู้หญิงให้ไปช่วยดูแล”

“มีเบอร์แม่ไหม เดี่ยวเราโทรบอกแม่ให้ หรือดึกแล้วมันอันตราย กลับดึกเดียวพ่อแม่เป็นห่วง”

“เดี๋ยวผมไปส่งที่บ้านครับ”

และมี 7 คน (ร้อยละ 15.56) ที่ตอบว่าจะมีเพศสัมพันธ์ด้วย

“ผมจัดการเลย เพราะโอกาสหายาก”

“จัดเต็ม เพราะอยากจัดเต็ม”

ในกลุ่มนักเรียนหญิง

- หากมีเพื่อนร่วมชั้นมีนิสัยที่ชอบแข่งขันได้ไปหลงชอบผู้ชายคนเดียวกัน จากนั้นนิสัยที่ชอบแข่งขัน เพื่อนจึงได้ทำพนันโดยใช้วิธีการล่าแต้ม ซึ่งกติกาก็คือใครที่ล่าแต้มได้คะแนนน้อยกว่ากันจะต้องเป็นฝ่ายเลิกยุ่งกับผู้ชายคนนั้น ถ้าเป็น น้องจะอย่างไร ร้อยละ 100 จะไม่รับคำท้า และคิดว่าเป็นสิ่งไม่ดีงาม

“ผู้ชายไม่ได้มีแค่คนเดียวในโลก”

“เปลี่ยนคำท้าให้เป็นอย่างอื่น เช่น แข่งกันเรียน”

“หนูคิดว่าเราไม่ควรร่วมแข่ง เพราะไม่อยากร่วมเพศด้วยวิธีนี้”

“ไม่รับ เพราะว่าการมีเพศสัมพันธ์กันหลายครั้งอาจทำให้เราเกิดโรคหรือบางครั้งก็ท้อง”

“ไม่รับคำท้า และยกผู้ชายคนนั้นให้เพื่อน เพราะเป็นสิ่งที่ผิดและทำให้เราเสียหาย”

“ไม่รับคำท้า เพราะมันแค่ผู้ชายคนเดียวไม่มีค่าพอที่เราจะไปเปลืองตัว เพื่อไปแย่งมันมา”

- เมื่อไปหาเพื่อนที่บ้าน มีเพียงพี่ชายที่อยู่บ้านเพียงคนเดียว ได้เชิญชวนเข้าไปนั่งรอในบ้าน ด้วยความสนิทสนมและไว้วางใจไม่ได้คิดอะไร พี่ชายเพื่อนเป็นคนช่างพูด หาขนมมาให้ทาน สักพักขอกอด หอมแก้มและบอกรัก ขอมิเพศสัมพันธ์ด้วย จะทำอย่างไรต่อสถานการณ์นี้ เกือบทั้งหมดหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ มีเพียง 1 คน (ร้อยละ 1.85) ที่ตกลงมีเพศสัมพันธ์ด้วย

“พยายามหักห้ามใจตนเอง”

“ชวนทำกิจกรรมอย่างอื่น เช่น ชวนไปตีแบดมินตัน”

“จะปฏิเสธโดยการหาข้ออ้างต่าง ๆ เพื่อที่จะหนีจากสถานการณ์ให้ได้ โดยไม่ต้องเสียตัวให้กับมัน”

“ถึงจะชอบขนาดไหน จะเป็นคนดีขนาดไหนก็จะไม่ยอม ถ้าเขารักเราจริง ก็ต้องรู้จักคำว่ารอ และเราก็ต้องรู้จักยับยั้งชั่งใจตนเอง”

“ตอบตกลง แต่ต้องป้องกัน เช่น ใส่ถุงยางอนามัย ใช้ยาคุมกำเนิด”

- ในคืนวันวาเลนไทน์ หากแฟนขอมิเพศสัมพันธ์ด้วยร้อยละ 100 ตอบว่าจะไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์โดยมีวิธีการหลีกเลี่ยงดังต่อไปนี้

“หนูคิดว่าสมัยนี้วันวาเลนไทน์จะมีคนเสียตัวเยอะ แต่สำหรับหนูเรากำลังอยู่ในวัยเรียน เราน่าจะรู้ว่า อะไรควร อะไรไม่ควร ถึงเขาจะอยู่ข้าง ๆ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะอยู่กับเราไปตลอดชีวิต”

“หาอะไรทำที่ไม่ใช่การอยู่แบบสองต่อสอง เช่น พากันไปกินข้าวตามร้านค้า หรือไปทำบุญกัน”

“เราต้องบอกเขาไปว่าเราไม่พร้อม ถ้าไม่บอก ไม่ปิดมือ เขาอาจคิดว่าเราเต็มใจ ในฐานะคนรัก ถ้าเขา รุกหนักเราจะลำบาก”

“ลุกขึ้นและเดินหนี เพราะความรักไม่จำเป็นต้องใช้ร่างกายเป็นเครื่องพิสูจน์”

“ปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์บอกให้เขาทราบที่เรายังไม่พร้อม ถ้าไม่ปฏิเสธอาจทำให้เราต้องก่อนวัยอัน ควรได้แล้ว ทำให้พ่อแม่เสียใจได้”

- หากเกิดการตั้งครรภ์ขึ้น 5 คน (ร้อยละ 9.29) คิดว่าควรทำแท้ง ที่เหลือคิดว่ามีทางเลือกอื่นที่นอกเหนือจากการทำแท้ง

“ไปทำแท้ง อยู่ต่อไปจะเป็นภาระ”

“ทำแท้ง ตัดปัญหา”

“ทำแท้งที่ รพ. ถ้าทำแท้งเถื่อนมันไม่ดี เพราะว่ามันเสี่ยงและทรมาณ หรือเจ็บปวดเกินทน”

“ปรึกษาพ่อแม่หรือครูบาอาจารย์ที่ไว้วางใจ เพื่อที่จะหาทางแก้ไข”

“ปรึกษาผู้ใหญ่ ครู แล้วตัดสินใจว่าจะเอาไปต่อ”

“ไปบ้านลูกเงินและหยุดพักการเรียนชั่วคราว เพื่อให้หลังคลอดลูกแล้วค่อยกลับมาเรียนใหม่”

“รับผิชอบ แล้วไปบอกให้พ่อแม่รู้เรื่อง แล้วพาไปสถานที่เลี้ยงเด็ก”

“ยอมรับในสิ่งที่ผิด ก้มหน้ารับกรรม”

อภิปรายผล

จากการศึกษาในส่วนของทักษะในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนชี้ให้เห็นว่าแท้จริงแล้ววัยรุ่นมีทักษะที่ดีในการดูแลตนเอง มีความรู้ความเข้าใจในการดูแลตนเอง แต่อาจจะแสดงออกแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล และมีแนวคิดเชิงบวกในเรื่องของการรักกันวล ไม่ประพฤติดูปฏิบัติตนไปในทางที่เสื่อมเสีย สอดคล้องกับศึกษาเกี่ยวกับความรู้และทัศนคติในเรื่องเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติเกี่ยวกับเพศศึกษาอยู่ในระดับดี (ปรากฏพงษ์ประเสริฐ, 2539) ที่ได้ศึกษา และสอดคล้องกับ รายงานและเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยที่จะกระทำการอ้างอิงถึงหลักการ ว่าอิทธิพลที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรคือ สถานภาพของบิดามารดา กิจกรรมยามว่าง การไม่เห็นคุณค่าในตนเอง ต้องการการยอมรับจากเพื่อน รายได้ไม่เพียงพอ แนวคิดการเกิดพฤติกรรมทางเพศพบว่าปัจจัยทางสังคมซึ่งเปรียบเทียบเสมือนตัวกระตุ้นภายนอก คือ สภาพแวดล้อม เช่นรูปแบบการเลี้ยงดู สัมพันธภาพในครอบครัว การอบรมสั่งสอน และสภาพแวดล้อมล้วนมีผลต่อพฤติกรรม (กุลวดี เถนว่อง, 2551) ดังนั้นจึงควรมีการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติในแนวทางที่ถูกต้องต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณมูลนิธิวัดสระแก้ว คณะกรรมการบริการวิชาการ วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก และนักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 3 รุ่นที่ 48 ในการจัดกิจกรรมการบูรณาการงานวิชาการกับการเรียนการสอน และ การทำวิจัยในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- นักเรียนพยาบาล. ชั้นปีที่ 4 รุ่นที่ 35(2543). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้พฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัยของนักเรียนพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก.* (วิทยานิพนธ์) พยาบาลศาสตรบัณฑิต. วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก. กรุงเทพฯ ; 103.
- ประสงค์ ต้นมหาสมุทร, พงษ์ส จันทรประภาพ, อรรถพล ใจชื่น, ธันยรัตน์ วงศ์วานานรักษ์ และตรีภาพ เลิศบรรณพงษ์ (2555), *สวตินรีเวชทันยุค.* กรุงเทพฯ : คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พันธุ์มร อุปลัมภ์ (2548). *การสื่อสารและความสัมพันธ์ในครอบครัวกับทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร.* (วิทยานิพนธ์) นิเทศศาสตรพัฒนการ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ ; 126.
- ศิริข นนทะวงษ์ (2550). *การตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงที่เรียนสายสามัญและสายอาชีพในเขตกรุงเทพมหานคร.* ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ; 113
- ศูนย์สุขภาพจิตที่ 1-15 (2549). *ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทย.* กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ; 96
- สุชา จันทรเอม (2542). *จิตวิทยาพัฒนาการ (พิมพ์ครั้งที่ 5).* กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์.
- องค์การแพธ (PATH) (2553). *โครงการก้าวอย่างเข้าใจ. คู่มือการจัดกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.* กรุงเทพฯ : บริษัทเออร์เจนท์ แพค จำกัด. พิมพ์ครั้งที่ 4.